Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 292 860 van 16 augustus 2023
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

In zake: **1. X**
2. X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. BUYTAERT**
Terhulpsesteenweg 187
1170 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2023.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 10 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P.J. DE BLOCK *loco* advocaat C. BUYTAERT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Op 26 mei 2023 worden verzoeker in de zaak met nummer X en verzoekster in de zaak met nummer X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem tegengehouden omdat zij België trachtten binnen te komen zonder aan de voorwaarden van de artikelen 2 en 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) te voldoen. Diezelfde dag nog worden zij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, waar zij op 2 juni 2023 elk een verzoek om internationale bescherming indienen. Op 25 juli 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag per drager aan hen worden betekend.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"(…)
A. Feitenrelaas

U, Y(…) *Y*(…) *A*(…) *V*(…)*, verklaarde over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren op* (…) *1997 in Velez (departement Santander). U bracht uw eerste levensjaren door in de gemeente Landazuri (departement Santander). U woonde daar met uw moeder, vader en zus X*(…) *M*(…) *A*(…) *V*(…) *(ref CGVS* (…)*) tot 2003. Uw vader was alcoholverslaafde en was gewelddadig. Om die redenen verliet uw moeder hem en verhuisde zij met u en uw zus naar de gemeente Vista Hermosa (departement Meta) in 2003. Omwille van het conflict tussen de paramilitairen en de guerillastrijders werd u gedwongen om van daaruit in 2006 te verhuizen met uw moeder en zus. Jullie trokken naar het gehucht Nacumales, in de gemeente Landazuri (departement Santander).*
U werkte in 2014 de 11de klas af aan het college José Maria in Landazuri. Omdat u niet de middelen had om verder te studeren, begon u na uw afstuderen samen met uw moeder te werken als dagarbeider op naburige boerderijen. Uw werk, alsook dat van uw moeder, werd onvoldoende beloond. U verdiende zo'n 20.000 pesos per dag, wat overeenkwam met zo'n 4 euro. Uw moeder ontmoette een vrouw die een stuk grond verkocht in de Vereda Las Nutrias, een landweg in de gemeente Cantagallo (departement Bolivar). U ging daar eind 2020 samen met uw moeder en zus wonen, nadat uw moeder op het aanbod van die vrouw was ingegaan om de grond te kopen. In de regio was de rebellengroepering ELN actief, die de lokale bevolking afperste. Aan dagarbeiders zoals u en uw familieleden werd gevraagd om per week 1 dagloon af te staan. Aangezien u 6 dagen werkte kon u 5 daglonen opsparen, hetgeen volstond. U voelde zich goed in Las Nutrias, en u kon op deze manier zo'n half jaar leven en werken. Vervolgens werd in uw regio op grote schaal naar goud gedolven, hetgeen de aandacht van andere groeperingen trok. Het front 37, dissidenten van de Farc, kwam uw regio binnen en legde meteen enkele regels op. Zij installeerden geleidelijk aan hun eigen regels, zoals een systeem van identiteitscontrole in de regio, en monitorden wie binnen en buiten ging. U ervoer die regels als vernederend, en uw goede gevoel verdween. Nadat een lid van Front 37 dood werd teruggevonden voerden zij ook een avondklok in. Deze groepering trachtte ook jongeren te rekruteren. U hoorde dat een jonge vrouw uit de streek, D(…) *R*(…)*, zich in het voorjaar van 2022 verzette toen door het Front 37 werd aangedrongen dat zij zich bij hen zou voegen, waarop zij werd doodgeschoten.*
Op 28 oktober 2022 kwamen 5 zwaarbewapende mannen van Front 37 uw woning binnen, zeggende dat u hen moest vervoegen. Toen u weigerde bedreigden ze u met hun wapens. Ze gaven u 24u om zich aan te bieden in de sector La Poza. U vluchtte diezelfde nacht nog met uw moeder en zus uit Las Nutrias via de rivier die langs het gebied loopt. U kwam in de ochtend toe in de plaats Puerto Argentina, van waaruit u naar Barrancabermeja (departement Santander) ging en vervolgens naar Cimitarra (departement Santander). U lette gedurende uw hele vlucht uit Las Nutrias op om discreet te blijven en niet op te vallen. In Cimitarra sprak uw moeder met haar neef D(…)*, en legde ze jullie situatie uit. Hij zei dat hij een afgelegen stuk grond had op het platteland.*
U vestigde zich in het gehucht La Toroba, nabij de gemeente Landazuri (departement Santander). Uw zus nam contact op met een nicht van jullie, C(…)*G*(…)*, die vertelde over een bedrijf in Polen dat jongeren zocht om te werken. Jullie namen contact op met een vrouw van dat bedrijf, en begonnen jullie reis uit Colombia te regelen. Op 12 november 2022 vroeg u uw paspoort aan in Bogota. Een maand later werd uw paspoort uitgegeven. U regelde intussen ook een soort werkvergunning. U vertrok, samen met uw zus X*(…) *M*(…) *A*(…) *V*(…) *(CGVS* (…)*, DVZ* (…)*) op 24 mei 2023 vanuit Colombia met het vliegtuig, en u bereikte België op 25 mei 2023. U diende er een verzoek om internationale bescherming in op 2 juni 2023. U bent nog in contact met uw moeder, die zich discreet ophoudt in La Toroba en daar tot op heden ook geen problemen ondervond.*
Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een aangifte register slachtoffers, akte van aankoop domein Las Nutrias, de geboorteakte van u en uw ouders, de overlijdensakte van uw oom, een aangifte met betrekking tot de moord op uw oom, documenten ter voorbereiding van uw uitreis uit Colombia, nieuwsberichten uit uw regio, documenten van een Belgische rechtbank (alle kopies).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.
Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw vrees voor vervolging door Front 37.
Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen met Front 37 startten toen die groepering naar de regio kwam waar u pas een half jaar eerder was gaan wonen, in Vereda Las Nutrias. U ging daar eind 2020 wonen, uit socio-economische overwegingen. U bleef er tot eind oktober 2022, toen u er vertrok omdat het Front 37 trachtte u en uw zus te rekruteren. Met uitzondering van de 22 maanden die u op die plaats doorbracht, woonde u uw leven voor het overgrote deel in de omgeving van de gemeente Landazuri. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Landazuri nooit problemen hebt gekend.
Nadat u eind oktober 2022 omwille van de problemen met het Front 37 de Vereda Las Nutrias verliet, verbleef u vervolgens nog zo'n 7 maanden in Landazuri, in Vereda La Toroba. Ook daar kende u geen problemen met het Front 37, of met een andere groepering. Hoewel u geen problemen kende in Vereda La Toroba vertrok u wel uit Colombia, uit vrees voor verdere vervolging door het Front 37. U vreesde dat zij uw weigering om hen te vervoegen zouden wreken, of dat zij u zouden dwingen om hen te vervoegen. Echter kunnen bij deze vermeende vrees ernstige vraagtekens geplaatst worden. Zo haalde u ter illustratie van uw vrees het verhaal aan van een jongedame uit de streek, die weigerde Front 37 te vervoegen, hoewel haar dat met aandrang gevraagd werd door die groepering. Deze vrouw, D(...) R(...), zou vervolgens in haar wijk zijn vermoord door Front 37. Desgevraagd situeerde u deze moord 16 maanden na uw aankomst in Vereda Las Nutrias, ofwel zo'n 6 maanden voor u er vertrok (NPO, P.9). Aldus situeerde u dat incident rond eind april 2022. Echter legde u ook een aangifte neer die uw moeder zou hebben ingediend bij het register voor een vorm van slachtofferhulp, op datum van 8 november 2022. Daarin verklaarde zij net als u dat u en uw zus op 28 oktober 2022 op bijzonder agressieve wijze werden gevraagd door gewapende leden van het Front 37 om hen te vervoegen. Uw moeder vermeldde in dat formulier uitdrukkelijk dat dit haar erg bang maakte "want een aantal dagen voordien was er in een andere vereda een jonge vrouw van 18 jaar met de naam D(...) R(...) vermoord aan wie ze ook gezegd hadden dat ze zich moest aansluiten" (groene map, zie administratief dossier; voor vertaling NPO, P.13). Uw moeder situeerde in dit document het voorval met D(...) R(...) dus op een geheel ander moment dan u. Het belang van dit incident met betrekking tot uw vrees voor vervolging indachtig dient te worden vastgesteld dat deze chronologische discrepantie een duidelijke tegenstrijdigheid betreft tussen uw relaas en uw documenten, die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig ondermijnt.
Voorts dient over dit document te worden opgemerkt dat deze aangifte bij het register voor slachtoffers louter een verklaring betreft die uw moeder heeft opgesteld en ondertekend heeft. Hoewel deze ontvangen zou zijn door een gemeentelijk ambtenaar, bevat dit document louter naakte beweringen van uw moeder. Bovendien is het opvallend dat de datering van het document, op 8 november 2022, staat getypt in een ander lettertype, met een andere grootte. Eveneens opvallend is dat de brief die de ontvangst van het document bevestigt een duidelijk referentienummer bevat (FUD BE(...)) dat niet terug te vinden is op het document zelf (groene map, zie administratief dossier). Deze vaststellingen wekken minstens de indruk dat dit document niet authentiek is.
Over de vermeende rekruteringspoging door Front 37 verklaarde uw zus X(…) dat die deel uitmaakte van een brede rekruteringsgolf: "ze begonnen alle jongeren van de zone te rekruteren om hun rangen te versterken. En diegenen die weigerden aan te sluiten bij de groep, die vermoordden ze […] Zo bleef het gedurende maanden, tot op het moment dat ze alle landgoeden hadden afgelopen en dan bij ons terechtkwamen" (NPO X(…), P.5). Het is bijzonder merkwaardig dat hoewel Front 37 alle landgoeden van de regio was langs gegaan om mensen te rekruteren of te vermoorden, er allesbehalve sprake bleek van grote aantallen rekruteringen: "Ik heb geen kennis van hoeveel personen exact, maar het waren er 2 of 3" (NPO X(…), P.7). Naast deze enkelingen die met dwang gerekruteerd werden, was er nog sprake van de moord op D(...) R(...) die de eis van Front 37 geweigerd had (zie supra), en een onbekende jongen die wist te vluchten (zie infra). Het is weinig aannemelijk dat ondanks zo'n brede rekruteringsgolf, waarbij op zeer agressieve wijze landgoed na landgoed werd afgelopen om jongeren hun rangen te laten vervoegen, uw zus slechts weet had van maximaal 5 personen die zo met Front 37 in aanraking kwamen. Deze allesbehalve aannemelijke verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.
Het is tevens opvallend dat u nog vervolging zou vrezen nadat u Vereda Las Nutrias had verlaten. Zo bleek immers dat u buiten die woonplaats nooit problemen had gekend. U had zelf aangegeven dat u die vrees koesterde op basis van hoe Front 37 reageert wanneer iemand aan hen ontkwam: "personen aan wie een bevel gegeven werd om iets te doen of zich aan te melden, en die persoon vlucht of slaagt erin de plek te ontvluchten, dan worden zij kwaad, zij organiseerden een vergadering en ze vragen aan de mensen of iemand weet waar die zich bevinden" (NPO, P.11). Echter vertelde u ook een verhaal waaruit

blijkt dat de zoektocht van Front 37 naar ongehoorzame inwoners van de regio's onder hun controle veel minder doortastend is. Desgevraagd vertelde u gehoord te hebben van een jongen die door Front 37 gezocht werd omdat hij hun bevelen niet had opgevolgd. Toen u werd gevraagd naar hoe die zoektocht was afgelopen bleef u het CGVS een antwoord schuldig: "het gebeurt per vereda. En dat is gebeurd in een andere vereda die niet de mijne was" (NPO, P.12). Er is bezwaarlijk sprake van een grondige zoektocht naar ongehoorzame inwoners, indien deze zoektocht zich beperkt tot de eigen vereda. Ter illustratie van die bijzonder beperkte zoektocht gaf u aan dat het "een jongen van wie ik de naam niet ken" betrof (NPO, P.11). Het is dan ook tegenstrijdig dat u tot ver buiten Vereda Las Nutrias vervolging door Front 37 zou moeten vrezen, maar dat er slechts in zeer beperkte mate zou gezocht worden naar mensen in gelijkaardige situaties als de uwe.

Na uw vlucht uit Vereda Las Nutrias wist u zich met uw familie te vestigen in Vereda La Toroba, op basis van een bijzonder toevallige ontmoeting met een neef. Nadat u halsoverkop was gevlucht uit Las Nutrias, belandde u via Barrancabermeja in de gemeente Cimitarra. Uw zus vertelde daarover het volgende: "In het centrum van Cimitarra is er een park. We waren pas toegekomen met de bus. We zijn uitgestapt, de bus heeft ons afgezet recht tegenover het park. Per toeval zat hij in het park. Toen hij ons zag is hij naar ons toegelopen om ons te begroeten. We vertelden hetgeen ons overkomen was. Hij zei ons dat indien we dat wilden we zijn hulp mochten aanvaarden, dat hij een huisje had dat niet in goede staat was. Maar dat we daar mochten blijven. Daar, vermits het een moeilijk toegankelijke zone is, was er minder risico dat ze ons zouden vinden. En we hebben dat aanvaard omdat we geen alternatief hadden" (NPO X(…), P.8). Dat uw neef net in het centrale park van Cimiterra zat toen u daar 's ochtends toekwam, na een dolle vlucht uit de greep van Front 37, en dat hij net een discreet en beschut huis ter beschikking had op het moment dat jullie dat het meest nodig hadden, betreft een dermate onwaarschijnlijk toeval, dat het allesbehalve aannemelijk is dat deze ontmoeting werkelijk op deze manier plaatsvond. Het toevallige karakter van deze gebeurtenissen onderlijnt het erg ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas verder.

Voorts is het opvallend dat u geen nieuws meer hebt over de zoektocht van Front 37 naar u en uw zus, hoewel u nog in contact bent met uw moeder in Colombia. Aangezien zij ook betrokken was bij uw problemen is het merkwaardig dat u geen informatie meer hebt over die plaats. U verklaarde die onwetendheid als volgt: "Ik heb alle banden afgeknipt […] Ik heb niets gehoord noch gelezen" (NPO, P.11). Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Hierdoor kan er redelijkerwijze van uw familie worden verwacht dat ze u inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor uw verzoek om internationale bescherming. Dergelijk gebrek aan interesse in de evolutie van uw persoonlijke problemen en het lot van anderen die dezelfde vorm van rekrutering zouden hebben ondergaan, doet afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Dient tot slot te worden vastgesteld dat u op 26 mei 2023, een week voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming, al werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en dat ook toen al werd gepeild naar uw vrees bij terugkeer. Echter verwees u daarbij louter naar economische problemen (bijlage 11, "terugdrijving", vragenlijst, vraag 8), wat andermaal lijkt te bevestigen dat u Front 37 niet hoeft te vrezen.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw geboorteaktes hebben slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. De aangifte bij het register voor slachtoffers werd reeds in bovenstaande beslissing besproken. Naast de bijzonder twijfelachtige authenticiteit van het document betreft dit hoe dan ook louter naakte beweringen van uw moeder, die overigens in tegenstrijd waren met uw eigen verklaringen (zie supra). De bewijswaarde van deze aangifte is dan ook nagenoeg nihil. De aankoopakte van het domein in Las Nutrias bevestigt louter dat uw moeder daar een domein kocht. Dit specifieke element staat in bovenstaande beslissing niet ter discussie. Deze loutere aankoop is echter geenszins een bevestiging van uw asielrelaas. De documenten met betrekking tot de moord op uw oom hebben geen directe link met uw asielrelaas, net als de door u neergelegde nieuwsberichten in verband met de situatie in uw land van herkomst en de documenten van een Belgische rechtbank betreffende een beslissing die op 29 juni 2023 zou worden genomen aangaande uw vasthouding. De documenten in verband met de regeling van uw uitreis en intenties om in Polen te gaan werken, leveren evenmin enig bewijs voor uw beweerde vrees voor Front 37.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia._veiligheidssituatie.20220927.pdf of https://www.cgvs.be/nl blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige

bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – *i.e.* de zus van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"(…)
A. Feitenrelaas
U, X(…) *M*(…) *A*(…) *V*(…)*, verklaarde over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren op* (…) *1999 in Velez (departement Santander). U bracht uw eerste levensjaren door in de gemeente Landazuri (departement Santander). U woonde daar met uw moeder, vader en broer Y*(…) *Y*(…) *A*(…) *V*(…) *(ref CGVS* (…)*) tot 2003. Uw vader was alcoholverslaafde en was gewelddadig. Om die redenen verliet uw moeder hem en verhuisde zij met u en uw broer naar de gemeente Vista Hermosa (departement Meta) in 2003. Omwille van het conflict tussen de paramilitairen en de guerillastrijders werd u gedwongen om van daaruit in 2006 te verhuizen met uw moeder en broer. Jullie trokken naar het gehucht Nacumales, in de gemeente Landazuri (departement Santander).*
U werkte in 2015 uw middelbare school af aan het college José Maria in Landazuri. Na uw afstuderen begon u samen met uw moeder en broer te werken als dagarbeider op naburige boerderijen. U verdiende zo'n 20.000 pesos per dag, wat overeenkwam met zo'n 4 euro. Uw moeder ontmoette een vrouw die een stuk grond verkocht in de Vereda Las Nutrias, een landweg in de gemeente Cantagallo (departement Bolivar).
U ging daar eind 2020 samen met uw moeder en broer wonen, nadat uw moeder op het aanbod van die vrouw was ingegaan om de grond te kopen. In de regio was de rebellengroepering ELN actief, die de lokale bevolking afperste. Aan dagarbeiders zoals u en uw familieleden werden gevraagd om per week 1 dagloon af te staan. Aangezien u 6 dagen werkte kon u 5 daglonen opsparen, hetgeen volstond. U voelde zich goed in Las Nutrias, en u kon op deze manier zo'n half jaar leven en werken. Vervolgens werd in uw regio op grote schaal naar goud gedolven, hetgeen de aandacht van andere groeperingen trok. Het front 37, dissidenten van de Farc, kwam uw regio binnen en legde meteen enkele regels op. Zij installeerden geleidelijk aan hun eigen regels, zoals een systeem van identiteitscontrole in de regio, en monitorden wie binnen en buiten ging. Nadat een lid van Front 37 dood werd teruggevonden voerden zij ook een avondklok in. Deze groepering trachtte ook jongeren te rekruteren. U hoorde dat een jonge vrouw uit de streek, D(...) *R*(...)*, zich in het voorjaar van 2022 verzette toen door het Front 37 werd aangedrongen dat zij zich bij hen zou voegen, waarop zij werd doodgeschoten.*
Op 28 oktober 2022 kwamen 5 zwaarbewapende mannen van Front 37 uw woning binnen, zeggende dat u hen moest vervoegen. Toen u weigerde bedreigden ze u met hun wapens. Ze gaven u 24u om zich aan te bieden in de sector La Poza. U vluchtte diezelfde nacht uit Las Nutrias nog met uw moeder en broer via de rivier die langs het gebied loopt. U kwam in de ochtend toe in de plaats Puerto Argentina, van waaruit naar Barrancabermeja (departement Santander) ging en vervolgens naar Cimitarra (departement Santander). U lette gedurende uw hele vlucht uit Las Nutrias op om discreet te blijven en niet op te vallen. In Cimitarra sprak uw moeder met haar neef D(…)*, en legde ze jullie situatie uit. Hij zei dat hij een afgelegen stuk grond had op het platteland.*
U vestigde zich in het gehucht La Toroba, nabij de gemeente Landazuri (departement Santander). U nam contact op met een nicht van jullie, Carina Guisa, die vertelde over een bedrijf in Polen dat jongeren zocht om te werken. Jullie namen contact op met een vrouw van dat bedrijf, en begonnen jullie reis uit Colombia te regelen. Op 12 november 2022 vroeg u uw paspoort aan in Bogota. Een maand later werd uw paspoort uitgegeven. U regelde intussen ook een soort werkvergunning. U vertrok, samen met uw broer Y(…) *Y*(…) *A*(…) *V*(…) *(CGVS* (…)*, DVZ* (…)*) op 24 mei 2023 vanuit Colombia met het vliegtuig, en u bereikte België op 25 mei 2023. U diende er een verzoek om internationale bescherming in op 2 juni 2023. U bent nog in contact met uw moeder, die zich discreet ophoudt in La Toroba en daar tot op heden ook geen problemen ondervond.*
Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een aangifte register slachtoffers, akte van aankoop domein Las Nutrias, de geboorteakte van u en uw ouders, de overlijdensakte van uw oom, een aangifte met betrekking tot de moord op uw oom, documenten ter

voorbereidingen van uw uitreis uit Colombia, nieuwsberichten uit uw regio, documenten van een Belgische rechtbank (alle kopies).

B. Motivering
Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.
Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.
Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw vrees voor vervolging door Front 37.
Voorts dient te worden vastgesteld dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming baseert op de asielmotieven die ook door uw broer Y(…) *Y*(…) *A*(…) *V*(…) *(Ref CGVS* (…)*) werden aangehaald. Dient evenwel te worden opgemerkt dat in zijn dossier een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Deze beslissing kan hier worden hernomen en luidt als volgt:*
(…)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 298 488, is de broer van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 298 498. De verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde motieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 27 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Na een theoretisch betoog over de door hen geschonden geachte bepalingen en beginselen, de bewijslast in asielzaken en de elementen die moeten worden in aanmerking genomen om de geloofwaardigheid te beoordelen, waarbij zij terloops wijzen op hun voorgehouden vrees om te worden vervolgd door het Front 37 omwille van hun weigering om tot de groepering toe te treden, citeren de verzoekende partijen uitvoerig uit landeninformatie over Colombia van Human Rights Watch en Amnesty International, waarvan zij de weblinks voegen.

De verzoekende partijen laten verder het volgende gelden:

"*Verzoeker herhaalt in het licht van het bovenstaande evenzeer dat hij een internally displaced person is. Bovendien bevestigt het bovenstaande het relaas van verzoeker en het geweld dat door de gewapende groepen wordt gehanteerd alsook de gevolgen in geval van weigering tot toetreding tot dergelijke groepen.*

Verzoeker beschikt dan ook over geen enkel hervestigingsalternatief in Colombia in het licht van verzoekers profiel als landbouwer met beperkte scholingsgraad.
Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd - quod non -, op zijn minst dient er te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn.
Er is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op onwetendheid van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan. Verzoeker stelt dat er geen rekening gehouden werd met het feit dat hij ten zeerste getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker merkt op dat hij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat hij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten. Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet kan worden verwacht dat hij allé elementen die hij aanvoert, bewijst. Hij benadrukt tenslotte dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoeker het feit dat het CGVS zijn verklaringen zomaar éénzijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig.
In tegenstelling tot het CGVS beweert nam verzoeker wel degelijk op tijd de vlucht en diende hij zijn aanvraag in omwille van gegronde motieven. Dat hij daartoe enige tijd heeft gewacht kan hem niet worden verweten en doet geen afbreuk aan zijn vrees.
Verder dient te worden opgemerkt dat het CGVS een actieve samenwerkingsplicht heeft met de verzoeker. Het Hof van Justitie stelt daartoe dat " Indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om allé elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker" (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M./lerland, § 66). Verder neemt ook het EHRM aan dat er een bepaalde onderzoeksplicht rust op de asielinstanties. Dit komt zeer duidelijk tot uiting in de recente uitspraak van het EHRM in de zaak Singh en anderen tegen Belgie (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11, Singh en anderen/België).
De beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas is slechts een onderdeel van de vaststelling van een EVRM-risico. Ondanks het feit dat het CGVS poogt ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker vast te stellen, kunnen elementen daaruit nog steeds leiden tot een EVRM-schending (EHRM in de zaak Said tegen Nederland en EHRM in de zaak FH tegen Zweden).
In casu merkt verzoeker op dat het CGVS er zich van moet vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Het CGVS heeft deze oefening niet afdoende gedaan."

De verzoekende partijen betogen verder dat zij voldoen aan de in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden waaronder het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), bij gebrek aan bewijselementen, een vluchtrelaas toch geloofwaardig kan bevinden.

3.2. Aan de verzoekschriften wordt een rapport van de Colombiaanse politie van 1 augustus 2023 als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 4).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moeten de verzoekschriften op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/2 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en van het verbod van willekeur, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen van de Vreemdelingenwet en dit beginsel geschonden achten.

3.3.1.2. In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de

Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.1.3. Waar de verzoekende partijen nog de schending aanvoeren van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad erop dat deze bepaling bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven.

3.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partijen verklaren niet naar hun land van herkomst, Colombia, te kunnen terugkeren uit vrees te worden gedood door de dissidente FARC-groepering Front 37, omdat zij weigerden de groepering te vervoegen en gevlucht zijn.

De Raad is na grondige lezing van de administratieve dossiers in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekende partijen voorgehouden vrees voor vervolging door Front 37. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, waarvan de motieven integraal werden hernomen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, op goede gronden als volgt:
"*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen met Front 37 startten toen die groepering naar de regio kwam waar u pas een half jaar eerder was gaan wonen, in Vereda Las Nutrias. U ging daar eind 2020 wonen, uit socio-economische overwegingen. U bleef er tot eind oktober 2022, toen u er vertrok omdat het Front 37 trachtte u en uw zus te rekruteren. Met uitzondering van de 22 maanden die u op die plaats doorbracht, woonde u uw leven voor het overgrote deel in de omgeving van de gemeente Landazuri. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Landazuri nooit problemen hebt gekend.*
Nadat u eind oktober 2022 omwille van de problemen met het Front 37 de Vereda Las Nutrias verliet, verbleef u vervolgens nog zo'n 7 maanden in Landazuri, in Vereda La Toroba. Ook daar kende u geen problemen met het Front 37, of met een andere groepering. Hoewel u geen problemen kende in Vereda La Toroba vertrok u wel uit Colombia, uit vrees voor verdere vervolging door het Front 37. U vreesde dat zij uw weigering om hen te vervoegen zouden wreken, of dat zij u zouden dwingen om hen te vervoegen. Echter kunnen bij deze vermeende vrees ernstige vraagtekens geplaatst worden. Zo haalde u ter illustratie van uw vrees het verhaal aan van een jongedame uit de streek, die weigerde Front 37 te vervoegen, hoewel haar dat met aandrang gevraagd werd door die groepering. Deze vrouw, D(...) *R*(...)*, zou vervolgens in haar wijk zijn vermoord door Front 37. Desgevraagd situeerde u deze moord 16 maanden na uw aankomst in Vereda Las Nutrias, ofwel zo'n 6 maanden voor u er vertrok (NPO, P.9). Aldus situeerde u dat incident rond eind april 2022. Echter legde u ook een aangifte neer die uw moeder zou hebben ingediend bij het register voor een vorm van slachtofferhulp, op datum van 8 november 2022. Daarin verklaarde zij net als u dat u en uw zus op 28 oktober 2022 op bijzonder agressieve wijze werden gevraagd door gewapende leden van het Front 37 om hen te vervoegen. Uw moeder vermeldde in dat formulier uitdrukkelijk dat dit haar erg bang maakte "want een aantal dagen voordien was er in een andere vereda een jonge vrouw van 18 jaar met de naam D*(...) *R*(...) *vermoord aan wie ze ook gezegd hadden dat ze zich moest aansluiten" (groene map, zie administratief dossier; voor vertaling NPO, P.13). Uw moeder situeerde in dit document het voorval met D*(...) *R*(...) *dus op een geheel ander moment dan u. Het belang van dit incident met betrekking tot uw vrees voor vervolging indachtig dient te worden vastgesteld dat deze chronologische discrepantie een duidelijke tegenstrijdigheid betreft tussen uw relaas en uw documenten, die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig ondermijnt.*
Voorts dient over dit document te worden opgemerkt dat deze aangifte bij het register voor slachtoffers louter een verklaring betreft die uw moeder heeft opgesteld en ondertekend heeft. Hoewel deze ontvangen zou zijn door een gemeentelijk ambtenaar, bevat dit document louter naakte beweringen van uw moeder. Bovendien is het opvallend dat de datering van het document, op 8 november 2022, staat getypt in een ander lettertype, met een andere grootte. Eveneens opvallend is dat de brief die de ontvangst van het document bevestigt een duidelijk referentienummer bevat (FUD BE(...)*) dat niet terug te vinden is op het document zelf (groene map, zie administratief dossier). Deze vaststellingen wekken minstens de indruk dat dit document niet authentiek is.*
Over de vermeende rekruteringspoging door Front 37 verklaarde uw zus X(…) *dat die deel uitmaakte van een brede rekruteringsgolf: "ze begonnen alle jongeren van de zone te rekruteren om hun rangen te versterken. En diegenen die weigerden aan te sluiten bij de groep, die vermoordden ze […] Zo bleef het gedurende maanden, tot op het moment dat ze alle landgoeden hadden afgelopen en dan bij ons*

terechtkwamen" (NPO X(…), P.5). Het is bijzonder merkwaardig dat hoewel Front 37 alle landgoeden van de regio was langs gegaan om mensen te rekruteren of te vermoorden, er allesbehalve sprake bleek van grote aantallen rekruteringen: "Ik heb geen kennis van hoeveel personen exact, maar het waren er 2 of 3" (NPO X(…), P.7). Naast deze enkelingen die met dwang gerekruteerd werden, was er nog sprake van de moord op D(...) R(...) die de eis van Front 37 geweigerd had (zie supra), en een onbekende jongen die wist te vluchten (zie infra). Het is weinig aannemelijk dat ondanks zo'n brede rekruteringsgolf, waarbij op zeer agressieve wijze landgoed na landgoed werd afgelopen om jongeren hun rangen te laten vervoegen, uw zus slechts weet had van maximaal 5 personen die zo met Front 37 in aanraking kwamen. Deze allesbehalve aannemelijke verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.
Het is tevens opvallend dat u nog vervolging zou vrezen nadat u Vereda Las Nutrias had verlaten. Zo bleek immers dat u buiten die woonplaats nooit problemen had gekend. U had zelf aangegeven dat u die vrees koesterde op basis van hoe Front 37 reageert wanneer iemand aan hen ontkwam: "personen aan wie een bevel gegeven werd om iets te doen of zich aan te melden, en die persoon vlucht of slaagt erin de plek te ontvluchten, dan worden zij kwaad, zij organiseerden een vergadering en ze vragen aan de mensen of iemand weet waar die zich bevinden" (NPO, P.11). Echter vertelde u ook een verhaal waaruit blijkt dat de zoektocht van Front 37 naar ongehoorzame inwoners van de regio's onder hun controle veel minder doortastend is. Desgevraagd vertelde u gehoord te hebben van een jongen die door Front 37 gezocht werd omdat hij hun bevelen niet had opgevolgd. Toen u werd gevraagd naar hoe die zoektocht was afgelopen bleef u het CGVS een antwoord schuldig: "het gebeurt per vereda. En dat is gebeurd in een andere vereda die niet de mijne was" (NPO, P.12). Er is bezwaarlijk sprake van een grondige zoektocht naar ongehoorzame inwoners, indien deze zoektocht zich beperkt tot de eigen vereda. Ter illustratie van die bijzonder beperkte zoektocht gaf u aan dat het "een jongen van wie ik de naam niet ken" betrof (NPO, P.11). Het is dan ook tegenstrijdig dat u tot ver buiten Vereda Las Nutrias vervolging door Front 37 zou moeten vrezen, maar dat er slechts in zeer beperkte mate zou gezocht worden naar mensen in gelijkaardige situaties als de uwe.
Na uw vlucht uit Vereda Las Nutrias wist u zich met uw familie te vestigen in Vereda La Toroba, op basis van een bijzonder toevallige ontmoeting met een neef. Nadat u halsoverkop was gevlucht uit Las Nutrias, belandde u via Barrancabermeja in de gemeente Cimitarra. Uw zus vertelde daarover het volgende: "In het centrum van Cimitarra is er een park. We waren pas toegekomen met de bus. We zijn uitgestapt, de bus heeft ons afgezet recht tegenover het park. Per toeval zat hij in het park. Toen hij ons zag is hij naar ons toegelopen om ons te begroeten. We vertelden hetgeen ons overkomen was. Hij zei ons dat indien we dat wilden we zijn hulp mochten aanvaarden, dat hij een huisje had dat niet in goede staat was. Maar dat we daar mochten blijven. Daar, vermits het een moeilijk toegankelijke zone is, was er minder risico dat ze ons zouden vinden. En we hebben dat aanvaard omdat we geen alternatief hadden" (NPO X(…), P.8). Dat uw neef net in het centrale park van Cimiterra zat toen u daar 's ochtends toekwam, na een dolle vlucht uit de greep van Front 37, en dat hij net een discreet en beschut huis ter beschikking had op het moment dat jullie dat het meest nodig hadden, betreft een dermate onwaarschijnlijk toeval, dat het allesbehalve aannemelijk is dat deze ontmoeting werkelijk op deze manier plaatsvond. Het toevallige karakter van deze gebeurtenissen onderlijnt het erg ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas verder.
Voorts is het opvallend dat u geen nieuws meer hebt over de zoektocht van Front 37 naar u en uw zus, hoewel u nog in contact bent met uw moeder in Colombia. Aangezien zij ook betrokken was bij uw problemen is het merkwaardig dat u geen informatie meer hebt over die plaats. U verklaarde die onwetendheid als volgt: "Ik heb alle banden afgeknipt […] Ik heb niets gehoord noch gelezen" (NPO, P.11). Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Hierdoor kan er redelijkerwijze van uw familie worden verwacht dat ze u inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor uw verzoek om internationale bescherming. Dergelijk gebrek aan interesse in de evolutie van uw persoonlijke problemen en het lot van anderen die dezelfde vorm van rekrutering zouden hebben ondergaan, doet afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.
Dient tot slot te worden vastgesteld dat u op 26 mei 2023, een week voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming, al werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en dat ook toen al werd gepeild naar uw vrees bij terugkeer. Echter verwees u daarbij louter naar economische problemen (bijlage 11, "terugdrijving", vragenlijst, vraag 8), wat andermaal lijkt te bevestigen dat u Front 37 niet hoeft te vrezen.
Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw geboorteaktes hebben slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. De aangifte bij het register voor slachtoffers werd reeds in bovenstaande beslissing besproken. Naast de bijzonder twijfelachtige authenticiteit van het document betreft dit hoe dan ook louter naakte beweringen van uw moeder, die overigens in tegenstrijd waren met

uw eigen verklaringen (zie supra). De bewijswaarde van deze aangifte is dan ook nagenoeg nihil. De aankoopakte van het domein in Las Nutrias bevestigt louter dat uw moeder daar een domein kocht. Dit specifieke element staat in bovenstaande beslissing niet ter discussie. Deze loutere aankoop is echter geenszins een bevestiging van uw asielrelaas. De documenten met betrekking tot de moord op uw oom hebben geen directe link met uw asielrelaas, net als de door u neergelegde nieuwsberichten in verband met de situatie in uw land van herkomst en de documenten van een Belgische rechtbank betreffende een beslissing die op 29 juni 2023 zou worden genomen aangaande uw vasthouding. De documenten in verband met de regeling van uw uitreis en intenties om in Polen te gaan werken, leveren evenmin enig bewijs voor uw beweerde vrees voor Front 37."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partijen op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissingen baseert. De verzoekende partijen ondernemen in voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan hen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij in gebreke blijven. Zij blijven immers in wezen steken in een theoretische uiteenzetting over de beoordeling van de geloofwaardigheid van hun relaas, waarin zij voor het overige volharden, in het herhalen van hun vrees voor vervolging door Front 37, in het algemene betoog dat zij niet van alles en van elk detail op de hoogte kunnen zijn en in het zonder meer tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter haar bevindingen niet ontkrachten en hun beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

Zij kunnen voorts niet worden gevolgd waar zij aanvoeren dat zij verward en ernstig getraumatiseerd zijn door wat er is gebeurd. Zij beperken zich wat dit betreft tot een loutere bewering die op geen enkele wijze wordt gestaafd met enig medisch attest, laat staan dat de verzoekende partijen zouden aantonen dat hun oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zouden zijn om volwaardige verklaringen af te leggen in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming. Daarenboven hebben de verzoekende partijen noch hun advocaat tijdens de gehoren gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zouden zijn om op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en hun vluchtmotieven naar behoren uiteen te zetten. De verzoekende partij laten bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma hun verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin tonen zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissingen. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Waar de verzoekende partijen in voorliggende verzoekschriften uitvoerig citeren uit objectieve landeninformatie over de (veiligheids)situatie in Colombia, zonder deze algemene informatie op hun persoonlijke situatie te betrekken, weerleggen noch ontkrachten zij de hoger aangehaalde concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die betrekking hebben op hun persoonlijk relaas. Een verwijzing naar algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven daartoe in gebreke.

Waar de verzoekende partijen nog aanvoeren dat zij "*[i]n tegenstelling tot het CGVS beweert*" wel degelijk "*op tijd*" zijn gevlucht en hen niet kan worden verweten dat zij enige tijd hebben gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is het de Raad niet duidelijk welke motieven van de bestreden beslissingen zij concreet trachten te weerleggen. Nergens in de bestreden beslissingen kan worden gelezen dat aan de verzoekende partijen verweten wordt dat zij getalmd hebben om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Voormeld betoog is dan ook niet dienstig.

De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschriften ingaan op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties, gaan zij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De

samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asielinstanties rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan de verzoekende partijen om alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming aan te reiken en de door hen voorgehouden feiten en vrees *in concreto* aannemelijk te maken, waartoe zij – gelet op het voorgaande – in gebreke blijven.

In zoverre de verzoekende partijen van mening zijn dat hen het voordeel van de twijfel moet worden verleend waar zij stellen dat van hen niet kan worden verwacht dat zij alle elementen die zij aanvoeren bewijzen, is de Raad van oordeel dat voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan het voordeel van de twijfel niet worden verleend aan de verzoekende partijen.

Het politierapport van 1 augustus 2023 dat de verzoekende partijen bij hun verzoekschriften voegen en waaruit zou blijken dat zij worden aangemerkt als '*internally displaced persons*', de eerste keer in 2006 en nu ook sedert 28 oktober 2022, gaat niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor dit document dan ook niet in overweging wordt genomen (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 4).

Het betoog van de verzoekende partijen is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

3.3.3.2. In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd. De verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

3.3.3.3. De Raad merkt voorts op dat de verzoekende partijen geenszins de analyse in de bestreden beslissingen betwisten dat er actueel voor burgers in Colombia geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.3.4. Gelet op het voormelde tonen de verzoekende partijen niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin tonen de verzoekende partijen een schending aan van het verbod van willekeur.

3.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat de verzoekende partijen door het CGVS genoegzaam werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten en konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van hun advocaat en een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.6. Waar de verzoekende partijen verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing van de verzoekende partijen ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.7. Waar de verzoekende partijen in "*nog meer ondergeschikte orde*" vragen hun zaken terug te zenden naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend drieëntwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. COUTTEEL, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

E. COUTTEEL S. WILLAERT